

Arrest

**nr. 104 682 van 10 juni 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 28 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 oktober 2012 waarbij een aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 december 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BORREMANS, loco advocaat A. VAN DE VELDE, en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en E. M. D. I., een in België verblijvende Filipijnse man, legden op 8 maart 2012 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Mechelen.

1.2. Op 20 juli 2012 diende verzoekster, in functie van E. M. D. I., bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats een aanvraag in om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Zij voerde hierbij aan

in de onmogelijkheid te zijn om deze aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor haar woonplaats of verblijfplaats in het buitenland.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam 24 oktober 2012 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard, die haar op 31 oktober 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 20.07.2012, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: [D.]

Voorna(a)m(en): [D.]

Nationaliteit: Filipijnen

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene haalt de volgende feiten aan als buitengewone omstandigheden om haar aanvraag gezinshereniging in België in te dienen:

Ze woont wettelijk samen met haar partner en haalt artikel 8 van het EVRM aan; tevens verblijft zij sedert 2007 in de Europese Unie (eerst Nederland, dan België):

Het feit dat zij wettelijk samenwoont vormt een basisvereiste voor de gezinshereniging en is geen buitengewone omstandigheid die haar verhindert terug te keren om een aanvraag gezinshereniging in het thuisland in te dienen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

Het feit dat betrokkene sedert 2007 in de EU verblijft, verandert niks aan de zaak. Daarbij, de A-kaart van betrokkene verstreek op 14.01.2010 en betrokkene werd op 04.08.2010 van ambtshalve afgevoerd uit het Rijksregister. Zij verbleef sedertdien de ganse tijd illegaal in België.

De motivering dat zij geen financiële mogelijkheden heeft om zich naar het land van herkomst te begeven, wordt niet aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis §1,3° van de wet van 15.12.1980. Zij kan daarvoor financiële hulp zoeken. Trouwens, de partner geeft aan dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zichzelf en betrokkene te onderhouden; men kan verwachten dat hij betrokkene financieel helpt om terug te keren naar het thuisland.

De andere aangehaalde motieven spreken enkel over de wettelijke voorwaarden die gevraagd worden in artikel 10 van de wet van 15.12.1980 (wettelijke samenwoning, duurzame en stabiele relatie, huurovereenkomst, bestaansmiddelen, ziektekostenverzekering, geen veroordelingen, medisch attest).

Dit heeft niks te maken met buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 12bis §1, 3° van dezelfde wet."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 31 oktober 2012 ter kennis werd gebracht, bevat volgende motivering:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor asiel- en migratiebeleid wordt aan de genaamde [D. D.], [...]

die de Filipijnse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste op (datum vermelden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

☐ *2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Legaal verblijf verstreken sedert 14.01.2010"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

"De materiële motiveringsplicht betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid voorts de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te toetsen aan een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing stelt dat het feit dat verzoekster wettelijk samenwoont geen buitengewone omstandigheid is die haar verhindert terug te keren om een aanvraag gezinshereniging in haar thuisland in te dienen. Zij stelt voorts dat wat betreft de vermeende schending van artikel 8 EVRM kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De bestreden beslissing stelt verder dat in haar arrest van 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 EVRM (Rvs 22 februari 1996, nr. 42.039; Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639".

Vooreerst dient opgemerkt dat dit arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betrekking heeft op een aanvraag die destijds werd gedaan op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In casu heeft de aanvraag van verzoekster betrekking op een heel andere grond, met name op grond van gezinshereniging. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziet een "recht" op gezinshereniging, terwijl artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een dergelijk recht niet voorziet.

De principes uit het arrest kunnen aldus niet naar analogie worden toegepast op het dossier van verzoekster, nu de feitelijke omstandigheden en juridische grondslag die aanleiding gaven tot het arrest, niet identiek zijn aan de situatie van verzoekster, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet nuttig op dit arrest kan beroepen.

De Raad van State stelde in haar arrest van 26 mei 2009 zeer duidelijk dat artikel 8 EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet. De algemene stelling dat een "correcte" toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken, volstaat niet (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). In haar arrest van 13 december 2011, nr. 216.837 herhaalt de Raad van State dit principe en stelt zij uitdrukkelijk dat moet worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan wel rechtmatig is gebeurd.

Het komt de Dienst Vreemdelingenzaken toe om een nauwkeurig onderzoek te doen en een belangenafweging te doen tussen het fundamenteel recht dat voorzien is in artikel 8 EVRM en de voorwaarden gesteld in artikel 12 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat er buitengewone omstandigheden dienen aangetoond waarom de aanvraag niet in het land van herkomst kan worden gedaan.

Door te stellen in de bestreden beslissing dat de terugkeer om in het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven, blijkt dat er in casu geen onderzoek is gebeurd naar de concrete omstandigheden van het dossier.

In casu werd geen dergelijk onderzoek gedaan van de verschillende belangen.

Van de Dienst Vreemdelingenzaken mag verwacht worden dat zij op zijn minst een nauwkeurig onderzoek van de situatie doen en een belangenafweging dienen te doen. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 6 augustus 2010, nr. 47.089 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 16 februari 2012, 75.253).

Er wordt enkel gesteld dat wettelijke samenwoning geen buitengewone omstandigheid is, zonder dat er een onderzoek desbetreffend werd gevoerd en de verschillende belangen tegenover elkaar werden afgewogen. Zoals gemeld in de beslissing verblijft verzoekster reeds sedert 2007 in de Europese Unie. Zij heeft ondertussen een duurzame relatie opgebouwd met de heer [E. I.].

Wettelijk samenwonen vereist dat men op eenzelfde adres verblijft en samenwoont. Wettelijk samenwonen impliceert dat verzoekster een gezinsleven heeft en een privéleven in België.

Het feit dat verzoekster ondertussen sociale contacten heeft opgebouwd in België, een huurovereenkomst heeft gesloten betekent dat zij sociale contacten heeft en dat dit aspect tevens dient te worden beoordeeld door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken laat na om dit in de bestreden beslissing te doen.

Door te vereisen dat verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst en een bevel tot het verlaten van het grondgebied af te leveren, maakt men het verzoekster onmogelijk om haar wettelijke samenwoning in België te behouden en maakt men [...] het [haar] onmogelijk om naderhand, op grond van de wettelijke samenwoning in België een aanvraag te doen tot gezinshereniging.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster sedert 14 januari 2010 de ganse tijd illegaal in België heeft verbleven.

Dat dit geenszins correct is, nu verzoekster na het verstrijken van haar A-kaart in 14 januari 2010 teruggekeerd is naar Nederland. Enige tijd later, meer bepaald in december 2010 is zij teruggekeerd naar België.

Voorts stelt de bestreden beslissing dat de motivering dat verzoekster niet de financiële mogelijkheden heeft om zich naar haar land van herkomst te begeven, niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid. Er wordt gesteld dat zij financiële hulp kan zoeken en dat van haar partner kan verwacht worden dat hij verzoekster financieel helpt om terug te keren.

Dat van de partner van verzoekster niet kan verwacht worden dat hij meehelpt om zijn partner te laten terugkeren naar haar land van herkomst. Dat deze verwachting en redenering een inbreuk uitmaakt op het recht van de heer [I.] op een gezins- en privéleven, overeenkomstig artikel 8 en 12 EVRM.

Dat gelet op het voorgaande de overheid onvoldoende zorgvuldig is geweest en een onvoldoende onderzoek van de stukken van het dossier heeft gedaan. Dat zij bij de beoordeling van de aanvraag aldus niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en de door verzoekster voorgebrachte gegevens niet correct heeft beoordeeld.

Er werd verzoekster evenmin de mogelijkheid geboden om één en ander te verduidelijken, hetgeen een duidelijke schending is van de onderzoeksplicht die de overheid terzake heeft.

De overheid is niet in redelijkheid gelet op de voorgelegde gegevens kunnen komen tot de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook kennelijk onredelijk.

Dat de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht werden geschonden.”

2.1.2.1. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht heeft betrekking op de eerste bestreden beslissing en dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt in beginsel zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In vier gevallen kan van deze regel worden afgeweken en kan de betrokken vreemdeling de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België:

1. indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,

2. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en, indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,

3. indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit,

4. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje van de Vreemdelingenwet of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van deze wet.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster op het ogenblik dat zij, in functie van haar in België verblijvende partner, een aanvraag indiende om tot een verblijf te worden toegelaten niet tot enig verblijf was toegelaten of gemachtigd. Het staat daarnaast niet ter discussie dat verzoekster meerderjarig is en dat zij op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen geen ouder was van een kind dat erkend werd als vluchteling of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Verzoekster gaf in haar aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten aan dat zij van oordeel was dat het voor haar onmogelijk was “om de aanvraag te doen in haar land van herkomst”. Hierbij zette zij uiteen dat zij samenwoont met haar partner en dat, gelet op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), niet van haar kan worden verwacht dat zij terugkeert naar haar land van herkomst. Tevens stelde zij dat zij niet de financiële mogelijkheden heeft om terug te keren naar haar land van herkomst en benadrukte zij dat zij voldoet aan de voorwaarden die zijn vastgelegd in artikel 10 van de Vreemdelingenwet om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Hieruit blijkt dat verzoekster meende zich te kunnen beroepen

op de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om in het geval er buitengewone omstandigheden bestaan een verblijfsaanvraag in België in te dienen.

Verweerder heeft duidelijk gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde argumentatie niet leidt tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, bestaan die toelaten de verblijfsaanvraag in België in te dienen.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de zienswijze van verweerder en stelt allereerst dat zij, overeenkomstig artikel 10 van de Vreemdelingenwet, beschikt over een recht op verblijf en verweerder dan ook niet kan verwijzen naar rechterlijke uitspraken inzake artikel 8 van het EVRM die werden gedaan in gevallen waarbij een vreemdeling verzocht om tot een verblijf te worden gemachtigd. Met deze toelichting toont zij evenwel niet aan dat het standpunt van verweerder dat het gegeven dat zij zich tijdelijk naar haar land van herkomst dient te begeven om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM en dat deze verdragsbepaling geen vrijgeleide vormt om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen niet correct is. Er blijkt niet dat de zienswijze van de Raad van State, die op algemene wijze werd geformuleerd, niet van toepassing zou zijn in gevallen waarbij een vreemdeling voorhoudt een recht op verblijf te kunnen laten gelden en de door de wetgever vastgelegde procedure om het bestuur dat zich over deze aanspraken moet buigen te vatten niet werd gerespecteerd. Verweerder heeft daarnaast nergens gemotiveerd dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, zodat dit onderdeel van verzoeksters kritiek feitelijke grondslag mist. Gelet op de motivering van de bestreden beslissing kan verzoekster voorts niet worden gevolgd in haar bewering dat verweerder geen rekening heeft gehouden met *“de concrete omstandigheden van het dossier”*. Waar zij nog verwijst naar haar sociale contacten moet worden geduwd dat zij door te verwijzen naar het afsluiten van een huurovereenkomst niet aantoont dat deze contacten van die aard zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Zij maakt ook niet aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de bepalingen van artikel 8 van het EVRM in voorliggende zaak geen beletsel vormen om vast te stellen dat zij in gebreke bleef om aan te tonen dat buitengewone omstandigheden haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

Met betrekking tot het gegeven dat verzoekster en haar partner een verklaring tot wettelijke samenwoning ondertekenden en de facto ook effectief samenwonen kon verweerder evenzeer in redelijkheid oordelen dat deze feitelijke situatie op zich geen hinderpaal vormt voor verzoekster om terug te keren naar haar land van herkomst en gebruik te maken van de reguliere procedure.

Verzoekster betoogt dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat zij sedert 14 januari 2010 illegaal in het Rijk verblijft en stelt dat zij pas in december 2010 opnieuw naar België is gekomen, na een tijdelijk verblijf in Nederland. Deze bemerking doet echter geen afbreuk aan het standpunt van verweerder dat het feit dat verzoekster reeds sedert 2007 in Europa aanwezig is geen aanleiding geeft tot de vaststelling dat zij niet bij machte zou zijn om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst teneinde een aantal administratieve handelingen te stellen.

Van twee personen die verklaren een duurzame en stabiele relatie te hebben mag ook worden verwacht dat zij elkaar financieel bijstaan. Verweerders motivering dat verzoeksters financiële situatie geen belemmering kan vormen voor een terugkeer naar haar land van herkomst aangezien haar partner aangeeft over voldoende financiële middelen te beschikken om haar te onderhouden is dus niet verkeerd of kennelijk onredelijk. Verzoekster toont ook niet aan op basis van welke redenering zij meent te kunnen besluiten dat wanneer een man zijn vriendin bijstaat om naar haar land te kunnen afreizen om zich administratief in regel te stellen, zodat een permanente gezinscel in België kan worden gevormd deze man zijn uit artikel 8 en 12 van het EVRM voortvloeiende rechten worden geschonden. Zij verliest evenzeer uit het oog dat de bestreden beslissingen niet gericht zijn aan haar partner en niet verhinderen dat deze haar vergezelt.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens inzake de determinerende motieven, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.1.2.2. De Raad stelt vast dat verweerder al de elementen die door verzoekster werden aangehaald om aan te geven dat zij zich in een situatie bevond die haar verhinderde om terug te keren naar haar land van herkomst bij het nemen van de bestreden beslissing heeft betrokken en dat hij duidelijk heeft uiteengezet waarom deze gegevens niet weerhouden werden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Aangezien verzoekster bij haar aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten de kans had om alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en om alle door haar nuttig geachte verklaringen of toelichtingen te voegen kan zij niet stellen dat haar niet de mogelijkheid werd geboden *“om één en ander te verduidelijken”*.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het EVRM.

Zij verschaft volgende toelichting:

“Artikel 8 lid 1 van het EVRM bepaalt dat “eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling”

Artikel 8 lid 2 van het EVRM bepaalt dat “geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 12 EVRM stelt dat mannen en vrouwen van huwbare leeftijd het recht hebben te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten, welke de uitoefening van dit recht beheersen.

Dat verzoekster er voor heeft gekozen om samen met de heer [E. I.] wettelijk te gaan samenwonen en om met hem een gezin te stichten. Dat de wettelijke samenwoning volledig conform de nationale Belgische wetten is geschied.

Dat duidelijk blijkt dat er sprake is van een samenwoning. Verzoekster en de heer [I.] legden op 8 maart 2012 een verklaring tot wettelijke samenwoning af en wonen tot op heden nog steeds samen, hetgeen blijkt uit het door hen beiden aangegane huurcontract. Eén en ander duidt op het feit dat verzoekster verschillende contacten en sociale relaties reeds heeft opgebouwd in België.

Door te stellen dat de terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven, schendt de overheid die de bestreden beslissing heeft genomen manifest artikel 8 E.V.R.M. en mengt zij zich op ongeoorloofde wijze in het privéleven van verzoekster en de heer [I.].

Zij schendt tevens artikel 8 EVRM door te stellen dat “de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst, geen breuk van familiale relaties betekent, maar enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”.

Dat zij tevens door geen verblijfskaart af te leveren aan verzoekster haar het recht en het respect op een familiaal leven, voorzien in artikel 8 EVRM ontzeggen.

Dat het terugsturen, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten evenals de buitengewone omstandigheden door verzoekster aangehaald niet te aanvaarden, een ernstige inbreuk uitmaakt van artikel 8 EVRM, zowel van verzoekster als van haar partner de heer [E. I.], nu verzoekster en de heer [I.] sedert 8 maart 2012 wettelijk samenwonen en onder hetzelfde dak leven en een duurzame relatie hebben uitgebouwd.

Dat het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten niet getuigt van een juist evenwicht tussen verzoeksters belang, namelijk de erkenning van haar recht op een gezinsleven en het belang van de Belgische Staat.

Dat niet kan geargumenteed worden dat de verwijdering van verzoekster van het grondgebied in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen is.

In haar arrest van 26 november 2008 nr. 19.331 herinnert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan het belang dat zowel de communautaire wetgever als het EVRM hecht aan de bescherming van het familieleven. De Raad herinnert tevens aan het feit dat verwijdering in ieder geval een disproportionele maatregelen en verboden is wanneer een derdelands onderdaan, echtgenoot van een EU-burger, in staat is zijn identiteit en echtelijke band te bewijzen en er geen elementen zijn die wijzen op een gevaar voor openbare overheid, veiligheid of volksgezondheid. In haar arrest van 10 december 2008 nr. 20.234 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat vooreerst niet betwist kan worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat getroffen wordt ten aanzien van verzoekster, een inmenging vormt met betrekking tot de uitoefening van het recht op gezinsleven. Er dient nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. De Raad acht het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten een disproportionele inbreuk op verzoeksters gezinsleven die niet getuigt van een juist evenwicht tussen verzoeksters belang, namelijk de erkenning van haar recht op een gezinsleven en het belang van de Belgische Staat.

Verzoekster heeft immers het recht om samen te leven met een partner naar keuze en met deze partner een gezin uit te bouwen. Door een bevel om het grondgebied af te leveren schendt de overheid manifest artikel 8 en 12 van het EVRM.

Dat door voorts te stellen dat de partner van verzoekster aangeeft dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zichzelf en betrokkene te onderhouden en dat van hem maar kan verwacht worden dat hij verzoekster financieel helpt om terug te keren naar het thuisland, eveneens een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt.

Dat niet van de partner van verzoekster mag verwacht worden dat hij zou meewerken aan een terugkeer van zijn partner naar haar land van herkomst. Eén en ander druist manifest in tegen artikel 8 EVRM en maakt overduidelijk een inmenging van de overheid uit in het privéleven van verzoekster en de heer [I.], inmenging die bovendien ongeoorloofd is.”

2.2.2.1. Verzoekster stelt in wezen dat zij samen met E. M. D. I. een verklaring tot wettelijke samenwoning ondertekende, dat zij in de praktijk ook met haar vriend samenwoont en dat zij de Belgische wetgeving heeft gerespecteerd. Zij verliest evenwel uit het oog dat zij, alvorens naar België te komen om met haar vriend samen te leven, geen visum aanvraag en dus onwettig in het Rijk verbleef. Haar bewering dat de wettelijke samenwoning “*volledig conform de nationale Belgische wetten is geschied*” is vanuit verblijfsrechtelijk standpunt dan ook incorrect.

Daargelaten de vraag of de relatie die verzoekster met E. M. D. I. heeft voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen moet verder worden gesteld dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekster – die zoals reeds gesteld illegaal in het Rijk verbleef – enig bestaand of vaststaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België en gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. In dit verband moet worden benadrukt dat E. M. D. I., net zoals verzoekster, de Filipijnse nationaliteit heeft. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel dient te worden herhaald dat verzoekster niet aantoont dat de door haar vermelde “*sociale contacten*” van die aard zijn dat zij vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Voormelde verdragsbepaling kan ook niet zo worden geïnterpreteerd dat een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft kan stellen dat dit illegaal verblijf een aspect is van zijn privéleven waaraan niet mag worden geraakt. Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM diende verweerder geen toetsing door te voeren aan het tweede lid van deze verdragsbepaling en zijn verzoeksters beschouwingen over het disproportionele karakter van een inmenging in haar gezinsleven niet dienstig.

Tevens blijkt niet dat de feitelijke omstandigheden die aan de basis lagen van de arresten waarnaar verzoekster verwijst vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Haar verwijzing naar deze arresten laat dan ook niet toe tot een ander besluit te komen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. De bestreden beslissingen ontzeggen verzoekster ook niet het in artikel 12 van het EVRM vervatte recht om te huwen of om een gezin te vormen met de man die zij omschrijft als haar partner. De bestreden beslissingen verhinderen immers niet dat verzoekster zich schikt naar de regels van de Belgische immigratiewetgeving en een visum aanvraagt met het oog op het tot stand brengen van een gezinsleven in België of dat haar partner haar in hun gemeenschappelijk land van herkomst vervoegt om in het huwelijk te treden of een gezinsleven op te bouwen.

Door te betogen dat van E. M. D. I. niet kan worden verwacht dat hij haar financieel helpt om zich administratief in regel te stellen toont zij ook geen schending van artikel 12 van het EVRM aan. Indien E. M. D. I., die blijkens de voorgelegde stukken bij machte is verzoekster financieel bij te staan, dit weigert kan slechts geconcludeerd worden dat de wil niet bestaat bij een van de partners om een gezinsleven tot stand te brengen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK